

# KYRKJEBLAD

FOR

## DAVIK

Nr. 95

Kjem ut  
kvar måned

Juli 1938

Utgjevar og redaktør:  
Prost Slaattelid  
Davik

9. årg.

### Som du Herre vill!

Ett jeg ganske sikkert vet —  
Gud er kjærlighet.  
La det være sorg og glede,  
hvis av Gud jeg lar mig lede,  
lar han mig i hånden tage  
mørke netter, lyse dage, —  
jeg skal aldri fare vill,  
hvis jeg hører Herren til.

Før du mig i sorgens dale,  
gjennom gledens strålesale,  
Herre, før mig hvor du vil,  
før mig gjennom vann og ild. —  
Flammen den skal ikke tende,  
ilden den skal ikke brenne,  
bare smelte, forme mig  
sa jeg kan bli mer lik dig.

Eugenie Sommer.

### Fred.

Les Joh. 20, 19—31.

De hadde det ikke godt disse disipler som sat der fredløse for lukkede dører av frykt for jødene. De hadde jo satt alt inn på å følge Jesus og stolt ubetinget på ham. Og nu hadde jødene tatt livet av ham. Deres drøm var forbi og deres fred borte. Og nu sat de og talte sammen om sin sorg og sin lengsel. Men det gikk her som alltid når sørgende hjerter lenges etter Jesus. Før de visste ordet av det, stod han midt iblandt dem. Og hans første ord var disse: Fred være med eder!« Ordene gav dem nettop hvad de trengte. Ti hvor Jesus kommer inn, der kommer han alltid med det vi trenger. »Fred være med eder« — det var ikke bare et ønske, men en gave. De fikk freden da han viste dem sine sår, som var beviset for at han var deres korsfestede og opstandne frelser. Og »da blev disiplene glade da de så Herren«.

Til alle som lenges etter Jesus og sukker etter fred, lyder Jesu ord: »Fred være med eder.« Han som gjorde fred ved sitt korsens blod, han står utenfor ditt hjertes dør og tilbyr dig fred. »Min fred gir jeg eder.« Og vi får den ved å se op til Jesus som vår personlige frelser og overgi ham hele vår sjels byrde.

Men mange har så vanskelig for å tro, fordi de liksom Tomas vil se, det vil si: føle før de tror. Når de en stund føler sig oppløftet av ordet eller i broderkretsen, så har de fred. Men går der skygger for sjelen, og de føler sig tørre og nedslagne, så er freden borte. Nei, der er en bedre og fastere grunn å bygge vår tro på enn følelsenes flyvesand. Fest ditt blikk på Jesu sår. Dem fikk han da han betalte din syndegjeld. »Straffen lå på ham forat vi skulde ha fred, og vi har fått lækedom ved hans sår.« Jesu død for oss er vår sikre frelsesgrunn. — Du klager kanskje over at din tro er så svak. Men en tro som kun tør røre ved sømnen av hans klædebon, får samme velsignelse som den sterkeste forvissning. Ser du i din nød hen til Jesus som din eneste frelser, så hører du ham til, enten du føler det eller ikke, enten din tro er sterk eller svak. Se på Jesus og stol enfoldig på at Gud vil holde sitt ord. Og resultatet blir fred.

Men skal vi beholde denne fred, så må ingen synd få rum i hjertet og bli liggende på samvittigheten. Og når bekymringer kommer veltende inn over oss og vil ta bort freden, så må vi huske på at styrelsen av vårt liv ligger i Guds hånd, han som er vår allmechtige og kjærlige far. Vi skjønner ikke alle Guds førelser, men vi vet at han alltid gjør det som er til vårt beste. Når vi får tro det, så eier vi fred midt under kors og trengsler. Har du ikke sett nogen av disse

prøvde kristne, oftest gamle, men stundom også unge av år, men prøvde i livets skole, hvordan deres ansikt og hele liv kan bære preg av fred. De kan være trette av verden, trette av kamp, så de lenges etter hvilen hjemme i faderhuset, men fred har de.

Gud gi eder den fred! Fred i bekymringens tunge tider, fred under korsets tunge byrder, fred under det lange, prøvsomme sykeleie, fred i dødens stille kammer, fred i Kristus Jesus, vår Herre, til I en gang kommer hjem hvor freden aldri mer skal forstyrres. —

Sogneprest *Søren Dahl*.

### Bønn.

Herre allmechtige Gud, du som har opvakt din Sonn fra det døde, for at Han skal gi oss arme mennesker den sanne evige fred: Gi oss i nåde denne fred og hjelp oss å bevare den like til vår siste stund, så vi kan få se dig i den evige fred.

Amen.

### Karakter.

Hovudoppgåva for all uppseding skulde vera å skapa *karaktermenneske*.

Det kann vel vera vanskeleg å definera fullnøgjande kva ein til vanleg meiner med dette ordet. Men skal tru ein ikkje kjem det noko nær når ein segjer: Eit karaktermenneske er han eller ho som har fått auga på målet med sitt liv og so med ålvor og vilje arbeider mot dette.

Dei største ånder som har teke iferd med uppsedingsspursmålet, har vore inne på den tanke at nettupp her har vi den største veikskapen i vår tids menneskeuppseding.

Ein legg vekt på det å *lvre*, ikkje på det å skapa ein fast solid karakter.

Einsidig utvikling av det reint intellektuelle kan verta til den største ulukka.

Eit av eventyri våre fortel um »Risen som ikkje hadde noko hjarta på seg«. Han hadde det nok ein stad, men ikkje »på seg«.

Ikkje minst i våre dagar ser vi nok av dette. Vi møter menneske som når det gjeld skarp intelligens og dømekraft kann vera reine risar. Men denne store gåva, korleis vert ho i mange tilfelle brukt? Jau, til å trakka næsten »med jernskodd hel«. Alle namnsburde storkjeltringar har vore og er: Risar utan hjartelag.

Menneske som vantar moralske grunnsetningar og sedeleg karakter, møter vi alle på vår veg. Kanskje har vi sjølv litt av »arta« i oss. »Troll ver deg sjølv nok,« er kjenne-teiknet. Og kjem næsten i vegen for deg og dine interessor, so berre trakk han ned — um du kan. Makt er rett.

Er ikkje dette ein sjukdom som nett no herjar verdi? Mann og mann imillom, ofte. Og ein ser det kanskje mest synbert i storpolitikken.

Mange av dei nolevande »store«, desse »tidens guder« som vert ovundra og tilbedne av millionar, dei preikar hat og forfylgjing. Dei er »Risar utan hjartelag«.

Og dei religiøse og moralske grunnsetningar vert undergravne i fleire land, planfast og snedigt. — Vi kjenner kaldgufsen og ottast.

Vi ottast for bornj våre, ungdomen vår som vi held so av. Skal dei verta vara i den kristne uppseding og tru, eller skal gifti i tidsandi få leggja deira liv i øyde.

Ja, her spørst det gjerne fyrst og framst kva grunnlag den unge har fått i heim og skule. Her spørst det um *karakter*.

Du som har med uppseding å gjera, legg du vekt berre på at barnet skal samla ei mengd kunnskapar? Gløymer du hjartelivet? Ja, då gløymer du det som er grunnlaget for all god uppseding — å skapa ein heilstøypt, kristeleg karakter.

Inkje er i vegen for at ein kann sitja inne med mykje sanning um honom som er sanningi, utan difor å stå i noko personleg tilhøve til han som levande kristen. Likeins kann ein gjennom ein god heim og gode skular vera forsvarleg rusta med gagnlege, almenne sanningar, utan difor å vera ein karakter.

Personleg må ein møta Gud, personleg må ein velja. Og dette valet er avgjerande.

Segni fortel um den unge Herkules, at han for ut i verdi, skulde leita etter lukka, og kjem til ein krossveg. Her møter han *lygni* og *sanningi*. Båe byd honom tylgje på livsvegen. Det båra og bryt i den unge barmen. Kven skal han fylgja? Sansane og det sanslege dreg honom mot lygni. Ho er freistande, sminka og blomeprydd som ho er, og vegen ser ut til å vera strødd med rosor. Sanningi derimot verkar bleik og travel, og

vegen ho vil føra han innpå, tykkjest vera strødd med klunger, so han skulde so visst ikkje freista nokon. Men den unge kjempa valde sanningi, og vart grekarane sitt ideal av manns mot og kraft.  
(Framhald). O. P. H.



### Våre døde.

15. mai: Helene Jakobsdtr. Skarstein, Sandane; handelsmanns enkje; f. 1882 i Gloppen; tuberkulose.  
15. mai: Johan Pedersson Årdal; g. snikkar, f. 1869; kreft.  
15. mai: Kristianne Olsdtr. Husevåg; gbr.s kone; f. 1866 i Selje pr.gj.; kreft.  
25. mai: Oline Jørgensdtr. Rimstad, kona til Kristian Rimstad; f. 1877 i Selje; tuberkulose.  
25. mai: Nils Simonsson Bakke, Hamre; g. gbr.; f. 1897; sinnsjukdom.  
1. juni: Marta Knutsdtr. Maurstad; kårnkje; f. 1853; lungebrand.  
12. juni: Lars Monsson Endal, e. kårmann; f. 1856; slag.

Alle er komne av mold, og alle skal attende til mold.

Preikaren 3, 20.

### Notisar.

**Døypte:** 26. mai Laura Synneva, f. 17. april av f. Rasmus Jonasson Rimstad og k. Ingeborg Iversdtr. (f. Kassen). — 5. juni Ragnar, f. 27. febr. av f. Karl Johansson Isane og k. Oline Andersdtr. (f. Langved). — 6. juni Bjørg, f. 16. april av f. Jens Jensson Husevåg og k. Agot Monsdtr. (f. Iversen). — S. d. Hallvard Bertel, f. 29. april av f. Hans Jensson Klubben og k. Jakobia Monsdtr. (f. Kroken). — S. d. Johanna Bjørg, f. 16. april av f. Alf Andersson Eldevik og k. Amanda Larsdtr. (f. Kjærstad). — 12. juni Reidar Jørgen, f. 6. mai av f. Ole Rasmusson Myklebust og k. Berte Steifensdtr. (f. Myklebust).

**Ektevigde:** 28. mai Peder Kristensson Boen og Anna Pedersdtr. Hausle. — 4. juni Alf Larsson Lefdal og Dina Kristensdtr. Leite. — 4. juni Martin Hansson Førde, Bremanger, og Ingeborg Johansdtr. Klubben. — 11. juni Henry Hansson Fure, Selje, og Hilda Jørgensdtr. Erviksaeter. — 14. juni Knut Rasmusson Gald, Innvik, og Signe Jakobsdtr. Nyheim, Berle. — 17. juni Andreas Martinsson Elde og Kjellaug Rasmusdtr. Tystad, Gloppen.

**Ofringar** til løn at prostihjelpere: Totland kr. 22.23, Davik 74.80, Rugsund 40.58, Aalfot 37.

**Basarar:** Aalfot 15. mai til sjomannsmisjonen 170 kr. — Gangsøy 22. mai 98 kr., 1/4 til indremisjonen, resten til Kinamismisjonen.

**Til sjukeroktlaget** kom inn: Basarar: Davik kr. 149.57; Endal 48.71; Torheim 68.60; Isane 45. — Merke: Bortne 2. — Lodd: Bortne 5. — Med-

lemspengar: Bortne 11, Kjølsdal 62, Aalfot 1, Endal 20, Berle 14, Davik 62, Hunskaar 7, Eldevik 1. — Maiblomar: Hunskaar 5, Hennøy 5, Elde 3, Isane 5, Davik 19.

#### Norske namn for norske born!

Geir, Geirmund, Geirfinn, Geirvald, Gissur, Geirulv, Gisle, Gaute, Gyrd, Gudbrand, Gudleik, Gudmund, Guttorm, Gunnar, Gunnleik, Gunnstein, Gunnvald, Geirlaug, Gislaug, Gerd, Gyda, Gudbjørg, Gudlaug, Gudny, Gudrid, Gudrun, Gudveig, Gunnbjørg, Gunnborg, Gunnhild, Gunnvor, Gyrid, Geirny.

**For 100 år sidan:** Døde: 2. juli 1838 Jacob Jacobsen Fagelied, 14 år, og Ole Sørensen Fagelied, 19 år; »druknat ved at bade sig». — 11. juli Kari Rasmusdtr. Rimstad, tjenestepige, 19 år. — 28. juli Synneve Enochsdr. Davignæs, kårkone, 81 år. — 18. juli Lars Diderichsen Brobakke, gårdmann, 47 år. — Gifte: 8. juli Jørgen Berle, 26 år, son til Mons Jørgensen, og Synneve Lillehouge, 27 år, dtr. til Peder Knudsen. — 13. juli Peder Henoen, 30 år, son til Hans Pedersen, og Synneve Skarsteen, 31 år, dtr. til Rasmus Olsen. — 16. juli Jacob Liesaeter, 38 år, son til Jacob Andersen, og enkje Lisebeth Berle, 26 år, dtr. til Anders Olsen Hestevig. — 16. juli Daniel Berstad, 26 år, son til Peder Sæbjørnsen, og Jøde Rexnæs, 25 år, dtr. til Berge Pedersen. — 13. juli Jacob Erichsen Skorge, 20 år, og Lisebeth Gildal, 21 år, dtr. til Lars Olsen. — 20. juli Rasmus Berstad, 25 år, son til Ole Ellingsen, og Anne Magnusdtr. Kaljorden frå Hassel prestegjeld, 30 år. — 8. juli Noe Heggedal, 24 år, son til Samson Samsonsens, og Alida Brobakke, 19 år, dtr. til Lars Diderichsen. — 8. juli Mons Uglen, 23½ år, son til Joseph Hansen, og Marthe Midt-Isene, 32 år, dtr. til Jørgen Knudsen.

#### Gudstenester:

- |                         |                    |
|-------------------------|--------------------|
| 6. sund. etter treein., | 24. juli: Davik.   |
| 7. — — — — —            | 31. juli: Totland. |
| 8. — — — — —            | 7. aug.: Rugsund.  |
| 9. — — — — —            | 14. aug.: Davik.   |
| 10. — — — — —           | 21. aug.: Aalfot.  |
| 11. — — — — —           | 28. aug.: Rugsund. |

#### Kvittering for kontingent:

Hans Reksnes (Askøy), Jølm Runshaug, Peder M. Sigdestad 3 kr. — Aletta Hundvik 1. — Alfred Forde, R. Løken 2.50. — Martinus O. Vik, Ole A. Torheim 2. — Tilsaman 19 kr.  
Hjarteleg takk til alle.

#### Sogneprest Magelssen.

(Forts.).

Denne vakre gamle skikk som nu formentlig er gått helt av bruk i den største del av vårt land, bestod deri at de lykkelige barnemødre for gudstjenestens begynnelse samlet sig i kirkens sakristi eller våbenhus, hvor presten holdt en »innledningstale» til dem hvori han opfordret dem til å

takke Gud og la dem deres morsplikter på hjerte. Så tok han hver enkelt i hånden og sluttet med å si: «Gå nu med fred inn i Guds menighet og takk Herren din Gud som har gjort vel imot dig. Han velsigne din inngang og din utgang fra nu og til evig tid». Derefter gikk mødrene, »inngangskonene» som de kaltes, inn i kirken og overvar gudstjenesten som de på grunn av sitt svangerskap i lengere tid hadde vært borte fra. Samme dag blev så gjerne deres barn døpt. Og etter dåpshandlingen tok de sitt barn på armen og gikk sammen med fadderne og de ledsagende koner rundt alteret hvor de nedla sitt takkoffer. Menigheten sang da ofte følgende salmevers:

Vend, o Jesu, hid din gang,  
Hellige min moderglæde,  
Se til barnet paa mit fang,  
Du som elsker saa de spæde,  
Du som selv har spæd og arm  
Ligget ved en moders barm.

Jeg er så heldig å ha den innlednings-tale som far holdt til mor ved hennes første kirkegang etter søster Dorthreas fødsel.

#### 20. september 1829 i Davikens kirke.

Også på denne dag skal du bønnhøre hjertenes stille sukke, som kommer op for dig, himmelske og uendelig barmhjertige Fader; ti adgangen til dig står stedse åpen; dine arme er stedse ferdige og tilfreds for alle dem der i et for deres sjels uendelig viktig øieblikk har innsett, at intet fottrin på livets med gleder og sorger opfylte vei er sikkert uten din veiledende og beskyttende hånd. Denne erkjennelse våkner atter på denne dag med fornyet styrke i et par hjerter der her i din helligdom utfolder sig og opsender inderlige bønner til din trone, at du fremdeles vil la dem hvile som hver dag hitinatil, under dine vingers skygge, lærer dem troen, håpet og kjærligheten til dig, og engang hisset for Jesu Kristi skyld samle dem til evig og uforkrenkelig forening i de sikreste boliger. Amen.

Ps. 86, 7, 13. **På min nødsdag vil jeg påkalle dig, ti du bønnhører mig, ti din miskunnhet er stor over mig; du friet min sjel ut av den dype grav.**

Så strømmet ordene fordum fra den fromme Davids leber. De skal være mine på denne dag og dine, dyrebare hustru!

Med forenet stemme skal også vi fremkomme med hjertets ydmyke bekjennelser for vår Gud og gi ham øine i dette som i hvert øieblikk av vårt liv. **Du kalte på ham i din nødsdag;** og var hans øine tillukket så han ikke hørte dig? O, min høit elskede!

Døden åpnet sine porter for dig; du kunde se ned: den mørke grav og berede dig som hver kvinne i lignende tilfelle, på den bitre avskjed fra ham der var blitt dig kjærest på jorden; ungdommens smilende blomster var nær ved å bøie deres hode og henvisne. Da kom hjelpen fra det høie. Graven som du måtte betrakte, skulde dog ikke favne dig; tårer, bitre tårer, der fløt ved tanken om skilsmisse og tilintetgjørelse av de kjæreste, jordiske forventninger, blev avtørret; planten der syntes å skulde dø, reiste Herrens hånd atter i været — og reiste den således at den kunde prange med velsignelse og vidnesbyrdet om at han er den ene mektige, alt annet løs og flyktig sand å sette håpets skjønne bygning på.

**Jeg kalte på Herren i min nødsdag,** da smerten såret dypt min sjel, da der var nok omkring mig som inneni mig; men det dunkle billede av en blid og kommende morgenrøde jeg med min sjels hele kraft bestrepte mig for å fremtrylle, kom og forsvant atter. Se! da lot Gud dagen i østen blid og rolig oprinne; den fant mig som lykkelig fader for første gang, med et hjerte fullt av de saligste følelser. O kom! la oss istemme lovsangen til vår Gud! Den toner i våre sjeler som et lyst og vennlig tempel, hvor den høieste tilbeder i ånd og sannhet! Den skal komme op for Herrens trone, dersom den opsendes med barnlig fromme hjerter. Han skrev i lønndom og skal gi oss sin velsignelse åpenbar.

Og nu, dyrebare hustru! Blikket hen til den vugge, hvor pantet på vår kjærlighet hviler; til den vugge hvor far og mor daglig sitter og skaper sig fremtidens smilende forhåpninger. Skal de også oppfylles? Så spør vi og på denne dag. Og atter har vi håpet på rede hånd som det trofaste anker hvortil vi holder oss. Men skal ikke dette anker svike, o! da la oss feste det til den grunn som forløseren har anvist oss.

(Furts.).